

[Kulturministeren]

end det gør nu. Det mener jeg er sandheden om dansk musikliv. Jeg synes, man er så opmuntret over, at der overalt, hvor man kommer frem, er et meget levende musikliv.

Jeg afviser ikke, at der kan være problemer knyttet til visse af områderne, herunder også nogle af de større orkestre – det ved vi jo i øvrigt at der er – men det ændrer ikke ved det samlede billede, nemlig at vi har et blomstrende musikliv, og at vi kan gøre os gældende i vid udstrækning også internationalt.

Jeg vil gerne på alle mulige måder være med til at fastholde dette niveau for dansk musikliv, og derfor er der altså ikke med dette forslag anslået nogen besparelstone, men alene et ønske om at kunne styre udgifterne.

Jeg kan godt forstå det synspunkt, som hr. Søren Hansen som den første førte frem, nemlig at det ville være rart at få en musikskolelov eller, som hr. Søren Hansen sagde, i det mindste nogle paragraffer. Jeg ved godt, hvor hr. Søren Hansen vil hen, nemlig at det ikke er så ligetil med en musikskolelov. Vi har jo diskuteret det tidligere, og jeg hører til dem, der i høj grad værdsætter den udvikling, der har været på musikskoleområdet. Det hører med lige bestemt til det, jeg kalder det blomstrende musikliv. Men jeg synes også, vi skal passe på herinde ikke at gøre os til formyndere. Skulle vi ikke hellere glæde os over, at der som resultat af lokale initiativer – privat og kommunalt organiseret og finansieret – er vokset en række musikskoler op, som giver masser af børn mulighed for at spille rundt omkring i landet, og at man altså midt i vanskelige økonomiske tider – og de har jo været et godt stykke tid – har været i stand til ikke bare at fastholde, men også udbygge på dette meget vigtige og spændende område?

Der blev specielt rejst spørgsmålet om stigningerne i lønindkomsterne. Ja, det er jo rigtigt, at der er indgået nye lønoverenskomster, som dækker perioden ind, hvoraf virkningen af de fleste af de aftaler, der er indgået, er udmøntet og derfor indgår i det niveau, vi behandler i dag. Men jeg vil heller ikke lægge skjul på, at der kunne opstå problemer i den sidste ende. Det vil jeg gerne være med til at se på under udvalgsarbejdet. Jeg vil dog minde om, at der over en 4-års-periode har været en stigning i udgifterne på dette felt på godt og vel 37 pct., mens den almindelige prisudvikling har været på godt 17 pct. Der er altså langtfra tale om en for-

ringelse eller en nedskæring på feltet, der er tale om en styrkelse.

Man skal også være opmærksom på, at der i det beløb er indeholdt de forbedringer – ret betydelige forbedringer – der i øvrigt er sket for en del musikeres vedkommende.

Det er i øvrigt overenskomstaftaler, som er indgået af andre, nemlig af kommuner og amtskommuner og de pågældende interessenter, men jeg kan også sige – det ligger også før min tid – at det har der været både interesse og forståelse for i Kulturministeriet.

Fru Ingerlise Koefoed nævner specielt Sjællands Symfoniorkestre, som jo også løser – jeg er helt enig – nogle ganske særlige opgaver. Jeg gør mig da håb om – men det kan vi jo eventuelt se nærmere på i udvalget – at der ikke vil ske nogen ændringer i den måde, Sjællands Symfoniorkestre kan virke på.

Hr. Duetoft spørger: Hvordan sikrer man sig en koordinering? Og jeg forstod det i den forstand, at de pågældende orkestre skal have mulighed for at vide, hvad de kan disponere over budgetmæssigt. Nu er det et stadigt problem for alle, der lever under det offentlige system, at kommunale budgetter – og herunder også statsbudgettet – jo vedtages en gang om året, og at man ikke før kan være sikker på, hvordan budgettet ser ud, hvordan bevillingerne er til de enkelte områder. Det er et gennemgående problem, men jeg minder om – for det er jo delvis de samme ordførere – at vi i forbindelse med drøftelser af teatrenes situation lige netop har det ønske at prøve at se, om vi på trods af denne budgetprocedure alligevel kan tilrettelægge et lidt mere langsigtet forløb, hvor man i hvert fald kender en væsentlig del af det budgetmæssige arbejdsgrundlag. Jeg vil håbe, at noget lignende kan ske for orkestrenes vedkommende, for her er det naturligvis lige så svært at disponere meget kortsigtet.

Endvidere henviser hr. Duetoft til problemer andre steder, nemlig at Danmarks Radio har været nødt til at begrænse sine budgetter, og at det bl.a. også har givet sig udslag på musikområdet. Det kan jo ikke afvises – det er en realitet – men jeg vil gerne minde om, at vi fra Kulturministeriets side, når det gælder specielt Radioens Big Band, har gjort, hvad vi kunne for at sikre Big Band'et en fremtidig god status, som gør, at det kan opretholdes, hvad jeg mener er overordentlig vigtigt, og det er lykkedes.